

Název:

PŘÍBĚH (POMÍCHANÉ FRAGMENTY)

Příloha č. 2 metodiky

HISTORIA O OBYVATELÍCH A MUČEDLNÍČÍCH MĚSTA LITOMĚŘIC

Za kterýmižto lid ten ukrutný a krví nevinnou zmazaný bral se napřed, manželky pak s dítkami a přátely tomu všemu s žalostí a pláčem se dívajíce jako Petr za Kristem Pánem, zdaleka šli a je vyprovázeli, kteřížto k Labi přivezeni jsouce, s vozů skládání byli. Jednomyslně pak všickni Pánu Bohu duše své poroučeli a všemu světu pro nespravedlnost tu, kteráž se jim dala, toužili, berouce na svědectví všecko stvoření rozumné, v nevinnosti své, že se jim křivda děje, však i za nepřátely své modlitby činili.

Za dlouhý čas ti zjímání neboží někteří sousedé v dotčené věži od smradu a jiných neřestí těžkých trápeni jsouce, a nejedni skrze nečistoty a smrad v nemoc upadli, až k tomu, aby všickni ztopeni byli, ortelováni jsou.

Otec slyšev takovou prozbu její a tak těžké naříkání, aniž jakou jiskřičku otcovské lásky ji neukázal, žádostiv jsa krve lidské, zakrněle na tvář její žalostí a pláčem ztrápenou pohleděv, k ní jest promluvil: „Přestaň pláče, přestaň, pravím, dcero jediná, nemáš proč toužiti, nebo nevíš, zač prosíš. Zdaliž jiný a lepší manžel nemůže ode mě tobě dán býti?“ K tomu řekla dcera: „Ó, otče milý, znej a věz to, že mě více vdávati nebudeš.“

Měl-li jest ten tyranský, bezbožný otec nad tím jakou žalost, kdo ví? Ale těžce, nebo taková d'áblem pojatá srdce, zdaliž napravená bývají, nýbrž raději k svému horšímu zlému jako klopotem chvátají a od svého mistra d'ábla snažně k tomu vedeni bývají, nebo on s takovými jako od Boha již do konce zavrženými snadně své dílo působí a koná. A tak věrní mučedlníci Kristovi pravou poznalou pravdu lidem smrtným z svých srdcí sobě vyníti nedali. Kteřížto všickni pro pravdu těla a krve Pána našeho, Ježíše Krista 30. dne měsíce máje léta 1418. v Labi ztopeni jsou a té své pobožnosti a stálosti u víře věrným Čechům takový příklad po sobě zanechali a mezi všemi mučedlníky národu českého v trpělivosti druhé místo slušně jsou opanovali.

Ale co se při tom více nešlechethného a tyranského stalo? Že sousedé téhož města, slove Mikyskovští, tak zapáleni byli, podlé jejich zdání, jako by to pobožností a horlivostí pravdy boží činili, břehy okolo Labe široce přítomností svou obstoupili, a jestliže který z těch ubohých lidí k břehu se dostana, buď sám sobě pomoci, neb skrze přátely sobě pomoženo míti mohl, tehdy ti Mikyskovští vidlicemi od břehův je odháněli a některé ty ubohé již na poli mrtvé lidi, vidlami těmi je odstrkující, dobíjeli.

Ale předivná věc byla, že lid pravdu boží milující v takových nebezpečnostech, jak v pohružkách hrdelních, tak i v jiných strastech těžce obklíčeni jsouce, však od poznalé pravdy boží těmi i jinými těžkostmi neodstoupili, aniž se odstrašiti dali. Jakož od našich předků, věrných Čechů, zaznamenaná jest nám slavnost a památka o obyvatelích a mučedlnících města Litoměřic

Což se i stalo, jakž dále o tom bude povědíno. Ta ne otcovská odpověď ještě větší žalosti té ubohé ženě přidala, kterážto tak nelitostivě odbytá jsouc, odcházeje vlasy z hlavy své trhala, tvář svou hojnými slzami smáčeje, k Bohu žalostivě upějíce, volala a prosila, aby té nevinné krve mstitelem býti ráčil. To však žádného z nepřátel pravdy Kristovy k slitování neobměkčí

lo, nýbrž víceji jakousi vsteklost d'ábelskou a ukrutnost nelidskou v nich rozněcovalo, protože ač dobrou chvíli ta žalost trvala a smrt těch ubohých lidí se prodloužila, k vykonání toho nespravedlivého a krvínevinou psaného ortele ti d'áblovi zlostníci měli se, branou Michalskou s chvátáním nepřátel skrze Dubinu na dvou vozích ti ubozí lidé vyvezeni byli.

Ten podlé obyčeje plného ouřadu měl při sobě muže přísežné, kteříž to s nim v krvi lidské kochati se nepřestávali, o to všelijak tejně usilovali, kterak by obyvatele a sousedy pod obojí spůsobou večere Páně požívající, podlé moci ouřadů svých zjímající, usmrtili, ve dne i v noci listivě přemejšleje, a zvláště, jak by bez zbouření lidu obecného zjímání mohli býti, častou radu drživali, až pak vždy obravše čas k předsevzetí svému příhodný, lid zbrojný tejně, za příčinou všelikterak smyšlenou, aby v lidu rozbroje neučinili, nastrojili, času nočního domy skrze zradu znamenáné vizitovali, a dvaceti čtyry osoby sousedů mužů pobožných zjímavše, svázané do věže hluboké a tmavé u brány Michalské tak řečené je zpustili.

V tu chvíli zajisté smutné a plné truchlosti a žalosti manželkám lidí těch ubohých, dítkám, bratřím a jiným přátelům milým bylo jest divadlo, a zvláště když jedinká dcera primasa, řečeného Pichle, spatřivše svého milého manžela, ano s jinými již souzený k smrti hořké se přibližoval, bez meškání, majíce naději k vysvobození jeho, k otcí běžela, ač s bázni velkou, však s pláčem, žalostivě a těžce naříkaje, rukama lomila, a padši na kolena před týmž otcem svým, jeho za milost, aby manžel její při hrdle zachován byl, vysoce a velice prosila.

Takové ukrutnosti těch bezbožných Mikyskovských kdyby nebylo, mnozí mohli při životech zůstati a obhájeni býti. Jakož pak manželka jednoho z týchž ubohých mučedníkův pravých, dcera toho ukrutného otce, primasa Pichle, o níž napřed, jak žádného milosrdenství na něm obdržeti nemohla, položeno jest, příběhši k Labi, ihned do vody vskočila, a znamenavši mezi jinými manžela svého, ano se topí a svázaný jsouc, sobě pomoci nemůže, jemu v tom prospěti chtěla, chopivše jej rukama, však pro mdlobu těla a hlubokost vody jemu pomoci nemohla, ale jeho se nezpustivše, spolu s týmž manželem utonula, jakož na osvědčení toho, jakž tomu ukrutnému a nemilostivému otcí svému pověděla, že jí více vdávati nebude, tak spolu držící se s týmž manželem druhý den z vody vytaženi byli.

Ačkoli to město slávu a vzácnost i hojnost mělo obzvláštní, však d'ábelská zlost a ukrutnost krvavá lidí zlých v něm byla se zplodila, kterážto, počátek od d'ábla vzavše, skrze prostředka řečeného Pichle, první místo v radě majícího, byla rozněcována.

Když pak z té věže a toho smradu vytaženi byli, soudcové ukrutní vozy k tomu připravené poručili tu přitrhnouti, aby tím rychleji a bezpečněji pro mdlobu těla jejich k místu jako popravnímu přivezení mohli býti. Tu chvíli nebohé ty lidí, pro křehkost přirození těla zsinalá mající svázaná na způsob nerozumných hovádek na vozy byla vmetána, a hned z předu, po bocích, i také nazad žoldnéři ostříhali je.

A tak již v poslední hodinu modléce se, manželky své s dětmi jako osiřalé vida, také i všecken lid Bohu poroučeli, k pobožnosti a pravé poctě boží horlivě napomínali, a aby více Pánu Bohu a pravdě jeho spasitelné nežli jakým lidským nálezkům věřili. Při takové popravě, jaká jest v lidech některých žalost byla, kteříž přirozenou láskou k bližním svým náchylní byli, snadně tomu každý rozuměti může. Když pak již ti lidé ubozí tu při břehu u vody s vozů těch skládeni byli, stál tu prám veliký, na němž se lidé (poněvadž ještě mostu tehdaž nebylo) převozovali, svázané ruce k nohám majíce, na ten prám vnešení byli a tu, odstrčivši se od břehu podál na Labe, do vody po hlavě je metali. Zdali jsou to činili kati, neb jaká nevážná zběř? Znamenavše to manželky a někteří přátelé jich, jak se neboží topí, k břehu šli, a umysl majíce, zdařilo-li by se některým pomoci.